

„En heb je al gediend?”

„Nee, mevrouw, maar ik heb t’huis goed moeten werken.”

„Hm, hm! Dat is hetzelfde niet; kan je tafel dienen?”

„Ik denk het wel, mevrouw!”

„En de wasch doen?”

„O ja, dat kan ik heel goed.”

„Stoppen, naaien?” Mevrouw deed nog eenige vragen naar haar kundigheden, welke zij steeds op denzelfden beschaafden toon beantwoordde; het meisje maakte bepaald een gunstigen indruk.

„En waar kan ik getuigen halen?”

„Ik heb nog nergens gediend, mevrouw.”

„Maar waar wonen je ouders?”

„Mijn ouders zijn dood, mevrouw!”

„Je hebt toch wel familie?”

„Geen, die mij kent.”

„Dat is raar, heel raar! Ik moet toch ergens informaties inwinnen vóór ik je in dienst neem.”

„Ik zou niet weten bij wie, mevrouw! Wanneer u het met mij wil probeeren, dan beloof ik u een trouwe, gehoorzame dienstbode te zijn. U zal geen reden hebben om over mij te klagen in geen opzicht. Ik beloof ’t u.”

„Zij drukt zich uit als een echte dame,” dacht Charlotte en hardop sprak zij: „maar kind, ik geloof dat je nooit bestemd waart om te dienen.”

Zij glimlachte droevig.

„Dat kan wel zijn, mevrouw! Maar ’t is geen schande eerlijk zijn brood te verdienen. Och toe, mevrouw, waagt u het maar mij op proef te nemen. ’t Zal u wel bevallen!”

— Mevrouw Zandberg dacht na; zij had reeds zoo dikwijls getuigen gehaald in alle hoeken der stad; zij moest telkens zooveel moois hooren en was telkens later teleurgesteld, dat zij het nu zoo’n groot waagstuk niet vond geen andere getuigen te vertrouwen dan haar eigen oogen en ooren. Het meisje zag er door en door fatsoenlijk uit, zij sprak zoo netjes en beschaafd, en daarbij zij was bang niet klaar te komen.

„Wanneer kan je in dienst komen?” vroeg zij.

„Liefst dadelijk, mevrouw!”

„En kan je mij nu niet zeggen, waarom je nu zoo alleen op de wereld staat en niemand je over mij kan inlichten? Dat klinkt verdacht.”

„Zeker, mevrouw, dat doet het ook, maar ik kan u niets zeggen. Het komt door omstandigheden. Als mevrouw mij verdenkt, dan moet zij mij niet nemen. ’t Zou me spijten, want ik had mevrouw gaarne gediend.”

Na wat over en weer praten besloot mevrouw Zandberg het toch met het meisje te probeeren; over het loon, waschgeld en uitgaan waren zij het dadelijk eens en toen Charlotte bij haar man terugkwam, had zij toch weer spijt.

„Ik hoop, dat het mij niet berouwen zal zoo te goeder trouw te hebben gehandeld,” zeide zij met een zucht.